

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.042 van 26 januari 2015
in de zaak A. 214.556/XIV-36.144**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marie-Claire Frère
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Terkamerenlaan 62
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 22 december 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 133.404 van 18 november 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 31 december 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen rechtstreekse werking in het Belgische recht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop artikel 62 van de wet van

15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) niet van toepassing is. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoeksters uiteenzetting betreffende haar vrees voor vervolging in geval van een terugkeer naar China in het eerste onderdeel van het enige middel is niet dienstig. Zowel in de aanvankelijk bestreden beslissing als in het bestreden arrest wordt immers India als eerste land van asiel beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4, van de vreemdelingenwet. Bovendien gaat verzoekster voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest dat “niet [kan] uitgesloten worden dat verzoekster in de negatieve aandacht van de Chinese autoriteiten zou komen te staan”. Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

In het tweede onderdeel van het enige middel voert verzoekster aan dat de toepassingsvoorwaarden voor het concept “eerste land van asiel” niet vervuld zijn. Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over de vereiste van de “reële bescherming” en bespreekt vervolgens de voorwaarde van een effectieve mogelijkheid tot terugkeer - wedertoelating tot het Indisch grondgebied. In het bestreden arrest wordt daaromtrent vastgesteld dat verzoekster geenszins aantoont dat zij niet kan terugkeren naar India, dat haar echtgenoot nog legaal in India verblijft en werkt, dat zij legaal met haar IC naar België reisde, dat uit het feit dat zij haar authentiek identiteitsdocument IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven bezwaarlijk een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, dat het niet geloofwaardig is dat zij haar eigen identiteitsdocument zou hebben weggegeven en niet kan worden ingezien waarom zij een smokkelaar zou hebben betaald indien zij legaal reisde en dat zij niet aantoont dat de eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zouden zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoeksters grief reeds omstandig beantwoord zodat zij met haar uiteenzetting in wezen een nieuwe appreciatie beoogt. De Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. Waar verzoekster nog stelt dat uit het CEDOCA-rapport in het administratief dossier blijkt dat de vernieuwing van een IC in het buitenland onmogelijk is, is haar kritiek niet dienstig nu ten dezen geen sprake is van een vernieuwing van haar IC doch wel van een duplicaat van een geldig IC. Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zesentwintig januari tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams